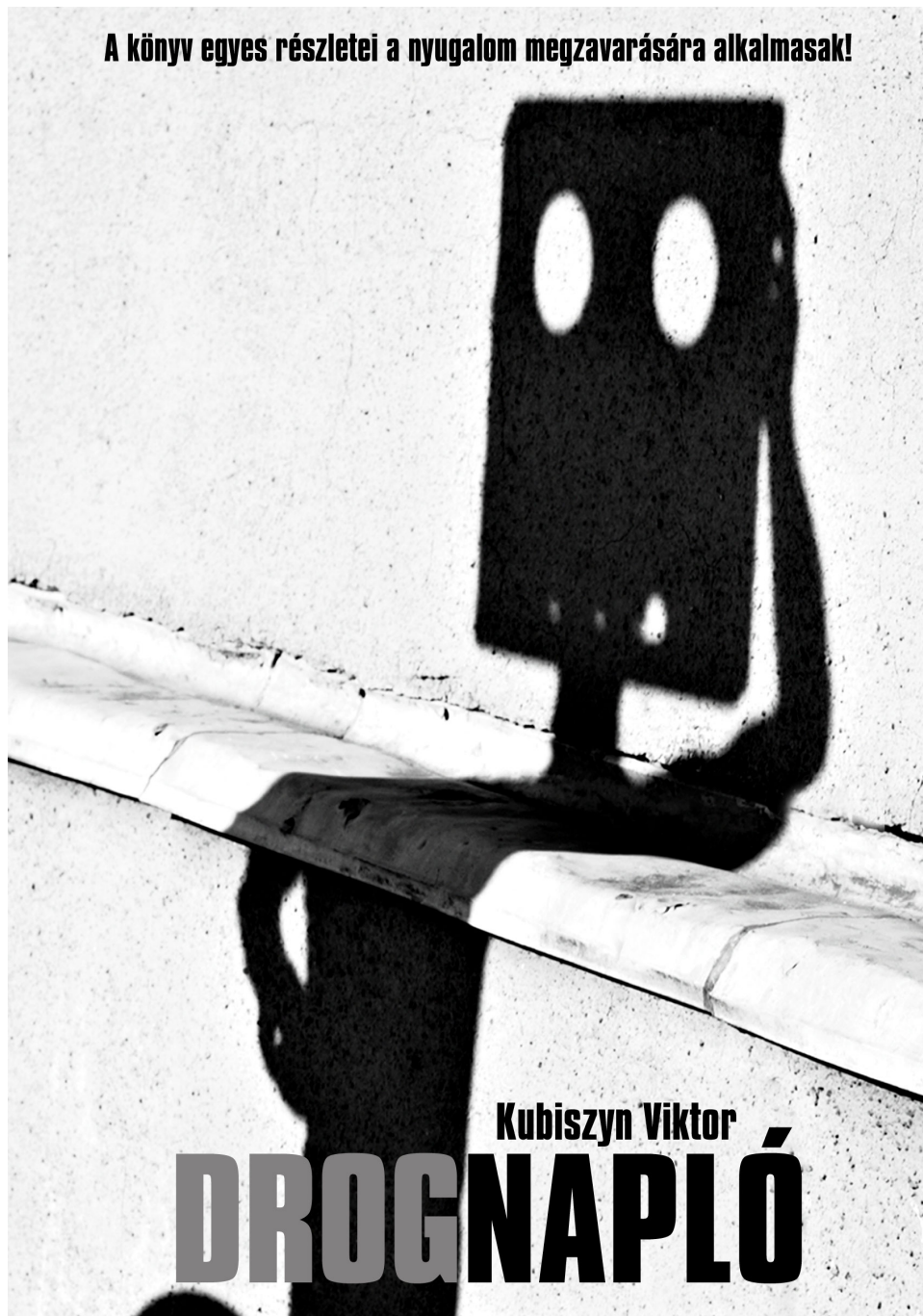

A könyv egyes részletei a nyugalom megzavarására alkalmasak!

Kubiszyn Viktor: Drognapló

http://www.litera.hu/hirek/kubiszyn_viktor_drognaplo

A Drognapló bemutatja a függőség kialakulásának rémséges egyéni és társas útját, a

visszaesésekkel szabdalt pokoljárást, s végül a tisztává válás gyötrelmeit és eredményeit. Kubiszyn Viktor könyvéből a Jószoveg Műhely jóvoltából közlünk részleteket. 2011. november 30.

Kubiszyn Viktor: Drognapló (részletek)

Válaszút

Azért akarok leállni, mert nincs pénzem. Belefáradtam az állandó stresszbe. A rosszulletbe, abba, hogy haldoklom. Abba, hogy totális csőd minden, hogy megöl a ZÓNA, a folyamatos hallucinációk, a hangok, és nem tudok meghalni, hiába szeretnék, de gyáva vagyok élni is, nem tudok már lopni se, lehúzni senkitől semmi pénzt, kikerülnek a cigánygyerekek is. Élőhalott vagyok. Elvonásról elvonásra vergődöm, és szippant be a Fekete Lyuk. El kell mennem innen. Akárhová. Végem van, basszameg.

A fák zöldellnek egy utolsót, mielőtt leessének róluk a levelek. Kutyát sétáltató nagymamák és kisgyerekes anyukák árasztják el a parkot, meg egy-két hajlékony, akinél ezúttal nincs kannásbor, még délelőtt van. Perspektíva nélküli időszak ez, az ember kívül-belül remeg, az agya száraz pormacska, a test és a lélek helyén az Úr követelődik, de megmozdulni is alig lehet. A napszemüvegem mögül nézem a teret, egy padra csavarodva próbálom rendszerezni a gondolataimat. Zavarnak a kutyák, zavar az indián nyár, zavar a napsütés, zavarnak a sportcipők és a Scholl-papucsok alatt csikorgó kavicsok. Csikket keresek a látóteremben, látok is egyet, de nincs erőm lehajolni érte.

Azt sem tudom, hogy kerültem a parkba, várok-e valakit, vagy csak kimenekültem a kis sötét lyukból, ahonnan már mindent eladtam, és ahol szállásom van, meg még pár embernek is. Az ablakon járunk be, mert az ajtórácsához nincs kulcsom, ez a földszint előnye.

A Katolikus Alkoholistamentő Szolgálathoz megyek telefonálni, felhívni azt a telefonszámot, amit az ópiátos-alkesz festőművész adott, akivel ott találkoztam egy lelkigyakorlaton, ahova a muterom cipelt el, amikor egy pillanatig látott esélyt a leállásomra. A srác is rehabon állt le. Rám nézett a lelkigyakorlaton, a szanaszétvert fejemre, a fekete karikákra a szemem alatt, a kiálló csontjaimra, a sebeimre a kezemen, és csak annyit mondott: Tipli.

Tudta, hogy pörgök még, amíg meg nem halok, vagy nem meríték egy pillanatban annyi erőt, hogy elinduljak valamerre. Egy anyagosnak aztán mondatsz akármit, amíg magától nem jön a szikra, nem sokat ér. Az a jó, hogy amikor jött a szikra, ott volt ez a telefonszám.

Megyek a nyolcból át a városon Budára. Telefonálok a KASZ-ból. Kapok valami kaját is, meg nyugtatókat egy jó marékkal. Intézem a rehabot.

Így döntöttem.

Addikciósúlyossági felmérés, mennyire veszélyeztetett a helyzet... Mit használ? Mennyit? Mióta? Munka? Lakhatás? Család? Kapcsolatok? Próbált már leállni? Körözik? Rendőrségi ügyek? Több hónap várakozási idő is lehet, de egy hónap minimum... ha nagyon súlyos, akkor is várólista van...

Próbálok igazat mondani magamról, de van amiben hazudok, mert félek, félelem van bennem és rettegés, mintha egy sötét kút szélén állnék.

Megyek a Válaszút Misszióba. Előgondozást végeznek egy rehabra.

A lány nagyon kedves. Fura, hogy nem megmenteni akar, nem is leoltani, hogy mekkora gyökér vagyok és el fogok pusztulni, hanem egyenesen örül nekem, szinte ujjong, hogy meg akarok változni. Semmit nem tud rólam, egy negyvenkilós dzsanki kutyát lát, aki sápadt, bűzlik a kannásbortól, és három pulóverben van. Mintha örülne nekem. Elképesztő élmény. Nem emlékszem, mikor örült nekem bárki is utoljára.

Aztán megyek az Emberhez.

Az eső nyálkás cafatokban esik, hártát von rám és eláztat, minden sejtem tocsog a szürkés lében. A pamutkapucnimból facsarni lehet a vizet. Fülledt meleg van, esik, esik, esik, és soha nem áll el.

Sajog a kezem, gennyes az arcom, a kézfejem, a testem kiütéses mindenhol. Elmegyek HIV/Hepa-szűrésre, beutalóért Kőbányára (a doktornő rám néz, máris írja a papírt) és próbálok nem nagyon beállva lemenni a Válaszútba. Két héttel azután, hogy telefonáltam, utazom a rehabra. Nincs túl messze Budapesttől, de fényévekre van a Zónától.

Üres vagyok.

Halott vagyok.

Véglegesítési kérelem

2009. október 12-én, közel egy hónapja érkeztem a Misszióba. Tizenöt éve vagyok szenvedélybeteg. E tizenöt év alatt fogyasztottam gyógyszereket (Rivotril, Xanax, Frontin, Andaxin, Leponex stb.), marihuánát és hasist, hallucinogéneket (LSD, csattanó maszlag, hajnalka, varázsgombák stb.), amfetaminszármazékokat, alkoholt és heroint, nitrohígítót inhaláltam, és szinte mindent magamba szedtem, amitől bódulatot vártam (pszichotikus állapotban előfordult, hogy mosóport toltam, arcszeszt ittam és hajtógázt szipuztam). 2002-ben volt egy többé-kevésbé sikeres leállási kísérletem: két és fél évig teljesen szermentesen éltem, de a függőségem, anyagos énem ugyanúgy működött tovább a mindennapokban: ez idő alatt a munkába menekültem. Két és fél év után a munka mellett elkezdtem könnyűdrogokat használni, ezt egy évig tudtam tartani, végül 2006-ban visszaestem a teljes politoxikomániába. Azóta többször próbáltam leállni, de mindig kint az utcán. Csoportokba, addiktológusokhoz, pszichiáterekhez jártam, de időről időre, napról napra visszaestem, egyre mélyebbre. Emberi kapcsolataim leépültek, loptam, hazudtam, utcáztam, családom lemondott rólam, életveszélyes helyzetekbe és örületközeli állapotokba kerültem. Véletlenül hallottam a Misszióról, és úgy éreztem, ha meg akarok gyógyulni, el kell jönnöm ide. Ez az első rehabom – és szeretném, ha

az utolsó is lenne.

Úgy érzem, nincs több dobásom.

Bár kint már minden összeomlott körülöttem, és a működésem vége vagy az elmeegógyintézet vagy a temető lett volna – a legnehezebb számomra mégis a döntés meghozatala volt, hogy ott hagyok mindent. Görcsösen ragaszkodtam a kinti életem morzsáihoz, a mélyponton lévő párkapcsolatomhoz, az anyagos életformámhoz. Nagyon meg kellett lépnem magam, hogy lejöjjek – de miután megvolt a döntés, felszabadultam. Úgy érzem, ha meg akarok gyógyulni, itt a helyem. Látom, hogy van esély a gyógyulásra. Nem gondolom, hogy az itt-tartózkodásom, a terápiám könnyű lesz, de látom a célt, és ez megnyugtat. Sokszor recsegek, vannak kényszerképzeteim, rengeteg problémám, de egyre több megoldást látok és kapok, akár a közösség egyes tagjaitól, akár a mentoromtól, akár a közösség egészétől. Bár a felszínen az anyagozás a legnagyobb problémám, de úgy érzem, ennek okai mélyebben, a személyiségemben gyökeredznek. Az önromboló életmód csak egyenes következménye lett a mélyebb torzulásoknak. Úgy érzem, nem vagyok és nem is voltam felnőtt. Agyban és gondolkozásmódban érettnek tartom magam, de érzelmileg és a gyakorlati élestratégiákban labilisnak, elveszettnek és bizonytalanannak érzem a működésem. Szeretném a hibáim, torzulásaim gyökereit felfedezni, megérteni – és meggyógyítani. Szeretnék megváltozni. Az itt eltöltött közel egy hónap legnagyobb erényének azt tartom, hogy kitisztultam. Józanabban tudok tekinteni önmagamra, a kinti működésemmre, a hibáimra, a bűneimre, a múltamra. Nagyon ingadozok, de próbálkozom „arra menni, ahol fáj”. A közösségben jól érzem magam és úgy gondolom, amennyire lehetséges volt ennyi idő alatt, be is illeszkedtem. Szeretetet, elfogadást, megértést és terelgetést kapok a közösségtől, és ez bizalommal, biztonsággal tölt el. A Missziótól pedig nyugalmat és időt. Időt a gyógyulásra és lehetőséget a változásra. Bár még nagyon rövid ideje vagyok itt, azért már észrevettem a működésemben a változást és a fejlődés csírait. Próbálom elsajátítani, megérteni és megélni a terápiás eszközöket, figyelem magam és a közösséget, naplót írok (kint sose sikerült rendszeressé tennem ezt sem), és próbálok minél többet kivenni az ittléteimből a magam és mások érdekében.

Szeretnék meggyógyulni.

Ezúton kérem véglegesítésemet, hogy a terápiát következetesen végigcsinálhassam, és annak befejeztével képes legyek egy új, tiszta élet kialakítására.

Köszönettel, Ráckeresztúr, 09.11.08.

Tizenöt évet felül lehet írni egy év terápiával?

Az Isten bármire képes, ez igaz.

De én nem.

Mi van, ha ezzel is becsapom magam? Annyi mindenkit megvezettem már, annyiféleképpen, és egy csomósor még csak nem is szándékosan. Ők, a normálisak, a tiszták, hívjuk őket akárhogy, nekik fogalmuk sincs, mennyi meló van ebben, hogy lejöttem. Nem tudják, mi minden kell ehhez. És nem is kell tudniuk. Senki sem fog vállon veregetni kint azért, mert tiszta vagy.

Mert józanul élsz. Ez az alap. Senki nem fog megdicsérni. De nem is kell, hidd el. Nem kell tudniuk, nem az ő dolguk. A te dolgod.

Szeretet, alázat, a mindennapok gyakorlatában. Megy, amikor megy. Van, amikor nagyon kell küzdenem érte. Mert bennem vannak a beidegződések, bennem vannak a reflexek, bennem vannak a démonjaim. Ha nem figyelek, simán visszarendeződöm. Simán.

Két perc se kell. Ugyanúgy elkezdek hazudni, manipulálni, terelni, vetíteni, kibújni, alakoskodni, leuralni és simliskedni, hogy öröm nézni. Elég egy stresszhelyzet, és előjön Patkány Fiú, a szorongó utcai aljadék, aki az anyja lelkét is eladná egy pakettért. Mint ahogy minden mást el is adott.

Mi van, ha ez az egész szeretet-fless csak egy újabb álca? Manipulációs eszköz? Még egy kényelmes réteg? Megvezetném én az Istent is, ha arról van szó.

Mert majd én tudom.

Kubiszyn Viktor: Drognapló
Kiadó: József Műhely Kiadó
Kiadás éve: 2011
Oldalak száma: 224
Ára: 2790

A könyv a Facebookon.

A könyv egy tizenhat évig tartó elhúzott, kacskaringós drogkarrier története. Annak minden lelki, szellemi, egzisztenciális és fiziológiai vonatkozásával együtt. Drogmátrix és pszichomátrix.

Az egész sztori, ahogy alakult, csak döntés kérdése volt. No nem úgy, hogy felkelt tizennégy évesen, és azt találta a legszimpatikusabbnak, hogy, „hú, majd ha huszonkilenc leszek, egy csomó trével a hátam mögött, milyen jó lesz egy nyolcadik kerületi dzsánkipecóban ébredni, ahol egy éve nincs se melegvíz, se egy eladható cucc, nincs egy ember, akire számíthatnék, igaz, valaki alszik lent a galéria alatt, de hirtelen nem ugrik be ki az, mit keres itt, miért van itt, nem is fontos; csak az a fontos, hogy remegek, izzadok, ráz a hideg és fájnak a végtagjaim, hallucinálok, aludni nem tudtam, csak delirálni; a kezem, ahol átvágta az ablaküveg, lüktet mint az állat, és nincs semmi, csak dzsuva a pecóban mindenhol, meg dzsuva bennem kívül-belül, de már pörög az agyam, hogy kéne újítani valamit, elpasszolni valamit, lehúzni valakit, de kizárólag 200 méteres körzeten belül, ennyire saccozom az erőm, de lehet hogy vizet inni se tudok, az a két méter is fáj ami a csaphoz vezet. Basszus, ki tudja hányadik ilyen nap már, ami így kezdődik. De amikor aztán reggel-délben-este-éjszaka csontbeállva ülök valahol, sztondulok, és a halál árnyékának völgyében vigyorgok a csontvázra aki én vagyok - bennem van, hogy bakker, azért ma is sikerült szétvágni magam! És büszke vagyok. Lebegek a semmi végtelen határán, minden sejtem örül, és csak oldalpillantásokat vetek arra a törmelékhalomra a látóteremben, ami úgymond az életemből maradt, elkarmolt kapcsolatok, sebek, bűnök, és a többi, oda se nézek, behunyom a szemem és elmerülök a csöndben.”

Hogyan lesz az ember drogos, függő, a drogtól megszabadulni akaró, visszaeső, újra

tisztulásra vágyakozó? Mindent elmond – szlengszótárastól kábítószerlistákig – ez a drámai, letehetetlen könyv.